

har været vidne til, at andre udsættes for vold, opstå forskellige grader af utryghed eller angst.

En ændring af retstilstanden vedrørende godtgørelse for tort vil derfor kunne få ganske vidtrækkende følger. Samtidig vil selv mindre ændringer kunne medføre væsentlige udgifter for det offentlige ikke mindst på grund af reglerne i offererstatningsloven, som indebærer, at staten dækker bl.a. krav på godtgørelse for tort til ofre for overtrædelser af straffeloven.

Der har imidlertid været rejst kritik af den meget begrænsede adgang til at yde torterstatning. Der er samtidig grænsetilfælde, f.eks. særligt grove voldsforbrydelser, jf. de ovennævnte eksempler, hvor det kan forekomme rimeligt, at der åbnes en adgang til, at ofre i videre omfang end i dag kan tilbydes en økonomisk godtgørelse for den angst og psykiske belastning, der har været forbundet med at være offer for forbrydelsen.

Med henblik på at tilvejebringe en begrænset øget mulighed for at tilkende en godtgørelse for ikke-økonomisk skade ved særlig grove forbrydelser foreslås det, at der indsættes et nyt stk. 2 i erstatningsansvarslovens § 26.

Den nye bestemmelse skal omfatte særlige grænsetilfælde, hvor der hidtil ikke er ydet godtgørelse for tort i medfør af stk. 1.

Efter Justitsministeriets opfattelse er det navnlig i forbindelse med kriminalitet rettet mod en andens frihed eller person, at det kan forekomme rimeligt, at der åbnes mulighed for i videre omfang end hidtil at yde en godtgørelse også for ikke-økonomisk skade. Godtgørelse skal ydes i de grænsetilfælde, hvor forbrydelsen ikke direkte har været egnet til at krænke ofrets selv- eller æresfølelse, og hvor der derfor ikke ydes godtgørelse for tort, men hvor forbrydelsen desuagtet er af en sådan karakter, at den generelt set er egnet til at skabe meget betydelig angst og længerevarende psykiske belastninger for offeret.

Det er derfor en betingelse efter den foreslåede bestemmelse, at krænkelsen er sket ved en forbrydelse, der har indebåret et særligt groft angreb mod en andens frihed eller person.

Der foreslås ikke en udvidelse af adgangen til at tilkende godtgørelse for ikke-økonomisk skade i forbindelse med angreb mod en persons fred eller ære i øvrigt.

Det bemærkes, at reglen, uanset at den er tiltænkt et begrænset anvendelsesområde, er forbundet med øgede offentlige udgifter. En tilkendt godtgørelse for tort skal i givet fald betales af staten efter reglerne i offererstatningsloven. Samtidig kan det ikke udelukkes, at reglen i de første år – indtil der har dannet sig en praksis på området – vil være processkabende.

Om den nærmere afgænsning af bestemmelsens anvendelsesområde henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 3.

5. Ændring af straffelovens § 210 om incest med hensyn til seksuelle forhold mellem personer af samme køn og anden kønslig omgængelse end samleje

5.1. Gældende ret

5.1.1. Kønslig omgængelse med en person af samme køn

Efter straffelovens § 210, stk. 1, straffes den, der har samleje med en slægtning i nedstigende linie, med fængsel indtil 6 år. Efter straffelovens § 210, stk. 2, straffes den, der har samleje med sin broder eller søster, med fængsel indtil 2 år. Straffen kan bortfalde for den, der ikke er fyldt 18 år.

Har anden kønslig omgængelse end samleje fundet sted, bliver en forholdsmæssig mindre straf at anvende, jf. straffelovens § 210, stk. 3.

Bestemmelserne i § 210 om »samleje« som »anden kønslig omgængelse end samleje« anses for at være begrænset til at omfatte heteroseksuelle forhold.

I modsætning hertil er det i straffelovens kapitel 24 om forbrydelser mod kønssædeligheden i § 225 fastsat, at bestemmelserne i §§ 216-220 og 222-223 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til kønslig omgængelse med en person af samme køn. De nævnte bestemmelser omfatter bl.a. voldtægt, samleje ved anden ulovlig tvang, samleje med børn under 15 og 12 år og samleje med bl.a. adoptivbørn eller stedbørn under 18 år.

Bestemmelsen i straffelovens § 225 indebærer, at straffelovens kapitel 24 om forbrydelser mod kønssædeligheden finder anvendelse såvel på heteroseksuelle forhold som på forhold mellem personer af samme køn, mens straffelovens § 210 kun gælder heteroseksuelle forhold.

Et incestuøst forhold til en person af samme køn, f.eks. en fars forhold til sin søn, kan dog, såfremt sønnen er under 15 år på gerningstidspunktet, straffes efter bestemmelserne i straffelovens § 222, stk. 1, jf. § 225, om samleje med børn under 15 år af samme køn. Er sønnen fyldt 15 år, er forholdet efter formuleringen af de gældende regler imidlertid straffrit.

5.1.2. Anden kønslig omgængelse end samleje

Efter straffelovens § 224 finder bestemmelserne i §§ 216-223 tilsvarende anvendelse med hensyn til anden kønslig omgængelse end samleje. § 224 indebærer således, at de nævnte bestemmelser i straffeloven (om voldtægt, samleje med barn under 15 år, samleje